

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

29. června 2006 *

Ve věci C-301/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 14. července 2004,

Komise Evropských společenství, zastoupená W. Möllsem a W. Wilsem, jakož i H. Gading, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

SGL Carbon AG, se sídlem ve Wiesbadenu (Německo), zastoupená M. Klusmannem, Rechtsanwalt,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

Tokai Carbon Co. Ltd, se sídlem v Tokiu (Japonsko),

Nippon Carbon Co. Ltd, se sídlem v Tokiu,

Showa Denko KK, se sídlem v Tokiu,

GrafTech International Ltd, původně UCAR International Inc., se sídlem ve Wilmington (Spojené státy),

SEC Corp., se sídlem v Amagasaki (Japonsko),

The Carbide/Graphite Group Inc., se sídlem v Pittsburghu (Spojené státy),

žalobkyně v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj),
P. Kūris, G. Arestis a J. Klučka, soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. září 2005,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. ledna 2006,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá zrušení bodu 2 výroku rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, dále jen „napadený rozsudek“) v rozsahu, v němž snížil pokutu uloženou společnosti SGL Carbon AG (dále jen „SGL Carbon“) rozhodnutím Komise 2002/271/ES ze dne 18. července 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP – Věc COMP/E-1/36.490 – Grafitové elektrody (Úř. věst. L 100, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí“), na částku 69 114 000 eur.

Právní rámec

Nařízení č. 17

- 2 Článek 11 nařízení č. 17 Rady ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204) stanoví:

„1. Komise může při výkonu svých povinností uložených článkem [85] a opatřeními přijatými podle článku [83] Smlouvy vyžadovat všechny potřebné informace od vlád a příslušných orgánů členských států, jakož i od podniků a sdružení podniků.

2. Při zasílání žádosti o informace podniku nebo sdružení podniků zašle Komise současně kopii žádosti i příslušnému orgánu členského státu, na jehož území je sídlo daného podniku nebo sdružení podniků.

3. Ve své žádosti o informace uvede Komise právní základ a účel žádosti, jakož i sankce za poskytnutí nesprávných informací, uvedené v čl. 15 odst. 1 písm. b).

4. Požadované informace poskytnou majitelé podniků nebo jejich zástupci a v případě právnických osob, společností nebo sdružení bez právní subjektivity osoby oprávněné je zastupovat podle právních předpisů nebo stanov.

5. Pokud podnik nebo sdružení podniků neposkytne požadované informace ve lhůtě stanovené Komisí nebo poskytne neúplné informace, vyžádá si je Komise formou rozhodnutí. V rozhodnutí uvede, jaké informace jsou požadovány, stanoví přiměřenou lhůtu, během které mají být poskytnuty, a upozorní na sankce uvedené v čl. 15 odst. 1 písm. b) a čl. 16 odst. 1 písm. c) a na právo nechat rozhodnutí přezkoumat Soudním dvorem.

6. Komise současně zašle kopii svého rozhodnutí příslušnému orgánu členského státu, na jehož území je sídlo daného podniku nebo sdružení podniků.“

3 Článek 15 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Komise může svým rozhodnutím uložit podnikům nebo sdružením podniků pokuty od 100 do 5 000 zúčtovacích jednotek tehdy, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

[...]

b) při odpovědi na žádost podle čl. 11 odst. 3 nebo 5 [...] poskytnou nesprávné informace [...]

2. Komise může podnikům nebo sdružením podniků uložit rozhodnutím pokuty ve výši od 1 000 do 1 000 000 zúčtovacích jednotek nebo v částce tuto výši přesahující, ale nepřesahující 10 % obrátu dosaženého v předchozím účetním roce všemi podniky, které se na porušení podílely, a pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

a) poruší čl. [81] odst. 1 a článek [82] Smlouvy, [...]

[...]

Při stanovení výše pokuty se bere v úvahu závažnost a trvání daného porušení.

[...]“

Pokyny

- 4 Sdělení Komise nazvané „Pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO“ (Úř. věst. C 9, s. 3, dále jen „pokyny“), ve své preambuli uvádí:

„Zásady uvedené v [...] pokynech by měly zajistit průhlednost a nestrannost rozhodnutí Komise, jak pokud jde o podniky, tak o Soudní dvůr, při zachování

volnosti rozhodování svěřené Komisi příslušnými právními předpisy udělovat pokuty v rozsahu 10 % celkového obrátu podniků. Tato volnost se však musí řídit koherentní a nediskriminační politikou, která je v souladu s cíli sledovanými při ukládání sankcí za porušování pravidel hospodářské soutěže.

Nová metoda stanovování výše pokuty se bude řídit následujícími pravidly, která vycházejí ze základní částky, jež bude zvýšena s ohledem na přitěžující okolnosti, nebo snížena s ohledem na polehčující okolnosti.“

Sdělení o spolupráci

- 5 Ve svém sdělení o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“) Komise vymezila podmínky, za kterých mohou být podniky, které s ní spolupracují v průběhu jejího šetření kartelové dohody osvobozeny od pokuty nebo mít nárok na snížení pokuty, kterou by jinak musely zaplatit.

- 6 Podle bodu A odst. 5 uvedeného sdělení:

„Spolupráce podniku s ní je pouze jednou z mnoha skutečností, k nimž Komise při stanovení pokuty přihlíží. [...]“ *(neoficiální překlad)*

Skutkový základ sporu a sporné rozhodnutí

7 Soud v napadeném rozsudku shrnul skutkový základ žaloby, která mu byla podána, takto:

- „1. Rozhodnutím 2002/271/ES [...] Komise konstatovala účast různých podniků na řadě dohod a jednání ve vzájemné shodě ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o Evropském hospodářském prostoru [ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3), dále jen ‚Dohoda o EHP‘] v odvětví grafitových elektrod.

2. Grafitové elektrody jsou používány především pro výrobu oceli v elektrických obloukových pecích. Výroba oceli v elektrických obloukových pecích spočívá v podstatě v recyklaci, kterou je odpadová ocel přeměněna na novou ocel, na rozdíl od klasického procesu výroby ze surového železa vyrobeného ve vysokých pecích ze železné rudy. V elektrické obloukové peci se na roztavení ocelového šrotu používá devět elektrod spojených do skupin po třech. Z důvodu intenzity tavení je přibližně každých osm hodin spotřebovaná jedna elektroda. Výroba elektrody trvá přibližně dva měsíce. Grafitové elektrody nelze v procesu výroby ničím nahradit.

3. Poptávka po grafitových elektrodách přímo souvisí s výrobou ocele v elektrických obloukových pecích. Hlavními zákazníky jsou ocelářské podniky, které představují přibližně 85 % poptávky. V roce 1998 představovala světová produkce surové oceli 800 milionů tun, z čehož bylo 280 milionů tun vyrobeno v elektrických obloukových pecích [...].

[...]

5. Technologická zlepšení v osmdesátých letech umožnila podstatné snížení spotřeby elektrod na tunu vyrobené ocele. Ocelářský průmysl prošel v tomto období významnou restrukturalizací. Pokles poptávky po elektrodách vedl k restrukturalizaci světového elektrodového průmyslu. Bylo zavřeno několik závodů.

6. V roce 2001 zásobovalo evropský trh s grafitovými elektrodami devět západních výrobců [...]

7. Podle čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 [...] provedli úředníci Komise dne 5. června 1997 souběžná neohlášená šetření v prostorách [několika výrobců grafitových elektrod].

8. Téhož dne provedli agenti Federal Bureau of Investigation (Federálního úřadu pro vyšetřování) (FBI) ve Spojených státech prohlídky prostor několika výrobců. Po těchto prohlídkách byla zahájena trestní stíhání proti SGL [...] pro protiprávní kartelovou dohodu. Všichni obvinění se přiznali ke skutkům, které jim byly vytýkány a souhlasili se zaplacením pokuty [stanovené] pro SGL na 135 milionů amerických dolarů (USD) [...]

- [...]

10. Proti SGL [...] byly ve Spojených státech jménem skupiny odběratelů podány žaloby na náhradu trojnásobku škody (triple damages).

11. V Kanadě [...] v červenci 2000 se SGL přiznala k protiprávnímu jednání a souhlasila se zaplacením pokuty ve výši 12,5 milionů CAD za [...] porušení [kanadského zákona o hospodářské soutěži]. V červnu 1998 podali výrobci oceli v Kanadě proti SGL žaloby pro protiprávní kartelovou dohodu.

12. Dne 24. ledna 2000 zaslala Komise dotčeným podnikům oznámení námitek. Správní řízení skončilo dne 18. července 2001 přijetím [sporného] rozhodnutí, kterým bylo žalujícím podnikům vytknuto, že [...] na celosvětové úrovni určily ceny a rozdělily národní a regionální trhy s dotčeným výrobkem podle zásady ‚domácí výrobce‘: [...] SGL [...] [byla odpovědná za část] Evropy; [...].

13. Podle [sporného] rozhodnutí byly základními zásadami kartelové dohody následující zásady:
  - ceny grafitových elektrod měly být určeny na celosvětové úrovni;

  - rozhodnutí týkající se cen každé společnosti měla být přijímána výlučně prezidentem nebo generálními řediteli;

  - ‚domácí výrobce‘ měl určit tržní cenu na svém ‚území‘ a ostatní výrobci měli tuto cenu ‚následovat‘;

- co se týče ‚nedomácích trhů‘, tedy trhů, na kterých neexistoval žádný ‚domácí výrobce, ceny byly určovány dohodou;

  - ‚nedomácí‘ výrobci nesměli vykonávat žádnou agresivní hospodářskou soutěž a měli se stáhnout z ‚domácích‘ trhů jiných výrobců;

  - kapacita nesměla být zvyšována (japonští výrobci měli snížit svou kapacitu);

  - nesmělo dojít k žádným převodům technologie mimo okruh výrobců podílejících se na kartelu
14. Ve [sporném] rozhodnutí se dále uvádí, že výše uvedené základní zásady byly realizovány setkáními kartelu, která se konala na několika úrovních: setkání ‚manažerů‘, ‚pracovní‘ setkání, setkání skupiny evropských výrobců (bez japonských podniků), národní nebo regionální setkání věnovaná specifickým trhům a dvoustranné kontakty mezi podniky.

[...]

16. Na základě skutkových zjištění a právních posouzení provedených ve [sporném] rozhodnutí uložila Komise dotčeným podnikům pokuty, jejichž výše byla vypočtena v souladu s metodou uvedenou v Pokynech o metodě stanovování pokut uložených na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy

o ESUO [...], jakož i ve sdělení o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod [...].

17. Článek 3 výroku [sporného] rozhodnutí ukládá tyto pokuty:

SGL: 80,2 milionů eur;

[...]

18. Článek 4 výroku ukládá dotyčným podnikům, aby pokuty zaplatily ve lhůtě tří měsíců počínaje ode dne oznámení [sporného] rozhodnutí, v opačném případě jsou povinny zaplatit úrok ve výši 8,04 %.“

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

- ⁸ SGL Carbon a ostatní podniky, kterým bylo určeno sporné rozhodnutí, podaly k Soudu proti uvedenému rozhodnutí žaloby na neplatnost.

9 Napadeným rozsudkem Soud zejména rozhodl:

„[...]

2) Ve věci T-239/01 SGL Carbon v. Komise:

— výše pokuty uložené žalobkyni článkem 3 rozhodnutí 2002/271 se stanoví na 69 114 000 eur;

— ve zbývajících částech žaloba zamítá;

[...]“

10 Pokud jde o výpočet uložených pokut, Soud v bodech 401 až 412 napadeného rozsudku rozhodl:

„401 Dále je namístě konstatovat, že zásadní důvod, proč Komise snížila pokutu SGL pouze o 30 %, je uveden v bodu 174 odůvodnění [sporného] rozhodnutí: podle Komise si podnik zaslouží snížení pokuty pouze tehdy, pokud je jeho spolupráce ‚spontánní‘ a nenáleží do rámce ‚výkonu vyšetřovací pravomoci‘; vzhledem k tomu, že ‚podstatná část informací poskytnutých [SGL] fakticky představuje odpověď SGL na formální žádost Komise o informace, [byly] za

spontánní přispění ve smyslu sdělení považovány pouze informace obsažené v prohlášení, které šly nad rámec toho, co bylo požadováno na základě článku 11'. SGL krom toho předala své prohlášení ze dne 8. června 1999 pouze po zaslání upomínky, ve které si Komise vyhradila právo přijmout formální rozhodnutí na základě čl. 11 odst. 5 (bod 173 odůvodnění [sporného] rozhodnutí). Komise, odkazující na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. října 1989, *Orkem v. Komise* (374/87, Recueil, s. 3283, body 27, 28 a 32 až 35), tedy nezohlednila informace, o kterých se domnívala, že jí je SGL v každém případě musela poskytnout v odpovědi na žádost o informace nebo rozhodnutí nařizující pod hrozbou sankcí předložení požadovaných informací.

402 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že právo zcela nevypovídat, kterého se dovolává SGL na podporu toho, že nemusela odpovědět na žádnou žádost o informace, nemůže být uznáno. Uznání takového práva by totiž šlo nad rámec toho, co je nezbytné pro ochranu práv obhajoby podniků a představovalo by neodůvodněnou překážku plnění úkolu Komise dbát na dodržování pravidel hospodářské soutěže na společném trhu. Právo nevypovídat může být přiznáno pouze, pokud by byl dotýčný podnik povinen poskytnout odpovědi, kterými by byl veden k tomu, že by připustil existenci protiprávního jednání, jehož existenci má prokázat Komise (rozsudek Soudu ze dne 20. února 2001, *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, T-112/98, Recueil, s. II-729, body 66 a 67).

403 Za účelem zachování užitečného účinku článku 11 nařízení č. 17 má proto Komise právo ukládat podnikům, aby poskytly veškeré nezbytné informace týkající se skutkových okolností, které jim mohou být známy a aby jí podle potřeby předaly dokumenty s nimi související, které mají v držení, i když mohou sloužit k prokázání protisoutěžního jednání (viz rozsudek *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, bod 402 výše, bod 65 a uvedená judikatura).

- 404 Tato pravomoc Komise získávat informace, zakotvená rozsudky *Orkem v. Komise a Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, body 401 a 402 výše, neodporuje ani čl. 6 odst. 1 a 2 EÚLP [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950] (rozsudek *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, uvedený výše, bod 75), ani judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.
- 405 I když Soudní dvůr v rozsudku ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 130 výše, bod 274, rozhodl, že po rozsudku *Orkem v. Komise*, bod 401 výše, došlo v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, kterou Soudní dvůr musí vzít v úvahu, k novému vývoji v rozsudku *Funke* [...] rozsudku *Saunders v. Spojené království* ze dne 17. prosince 1996 (*Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 1996-VI, s. 2044, [odstavce] 69, 71 a 76) a rozsudku *J. B. v. Švýcarsko* ze dne 3. května 2001 (*Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2001-III, s. 455, [odstavce] 64 až 71), Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise* neprovedl obrat ve své judikatuře.
- 406 V každém případě povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již existujících dokumentů, nemůže porušit základní zásadu dodržování práv obhajoby, jakož i základní zásadu práva na spravedlivý proces, které v oblasti práva hospodářské soutěže poskytují ochranu rovnocennou ochraně zaručené článkem 6 EÚLP. Nic totiž adresátovi žádosti o informace nebrání, aby později v rámci správního řízení nebo při řízení před soudem Společenství prokázal, že skutkové okolnosti uvedené v jeho odpovědích nebo v předložených dokumentech mají jiný význam nežli ten, který jim připisuje Komise (rozsudek *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, bod 402 výše, body 77 a 79).

407 Pokud se dále jedná o to, v jakém rozsahu byla SGL povinna odpovědět v souladu s výše uvedenou judikaturou na žádost o informace ze dne 31. března 1999, je namístě konstatovat, že, vedle otázek čistě skutkových a žádostí o předložení již existujících dokumentů, Komise požadovala popis předmětu a průběhu několika setkání, kterých se SGL zúčastnila, jakož i o výsledky/závěry těchto setkání, přičemž bylo jasné, že Komise měla podezření, že předmětem uvedených setkání bylo omezení hospodářské soutěže. Z toho vyplývá, že takovou žádostí mohla SGL vést k přiznání své účasti na protiprávním jednáním porušujícím pravidla hospodářské soutěže Společenství.

408 Stejně zjištění platí, pokud jde o žádosti směřující k získání zápisů z uvedených setkání, pracovních a přípravných dokumentů, které se jich týkají, ručně psaných poznámek s nimi souvisejících, poznámek a závěrů vztahujících se k těmto setkáním, plánovacích a diskusních dokumentů, jakož i návrhů na provádění zvýšení cen uskutečněných v letech 1992 až 1998.

409 Jelikož SGL nebyla povinna odpovídat na tento druh otázek obsažených v žádosti o informace ze dne 31. března 1999, musí být skutečnost, že v těchto bodech podnik nicméně informace poskytl, považována za jeho dobrovolnou spolupráci, která může odůvodnit snížení pokuty na základě sdělení o spolupráci.

410 Tento závěr nemůže být vyvrácen argumentem Komise, podle kterého dotčené informace nebyly poskytnuty spontánně, ale jako odpověď na žádost o informace. Bod D odst. 2 první odrážka sdělení o spolupráci totiž nevyžaduje spontánní akt učiněný pouze z iniciativy dotčeného podniku, a omezuje se na požadování informací, které přispívají „k potvrzení existence protiprávního jednání, kterého se podnik dopustil. Krom toho i když bod C, který se týká významnějšího snížení pokuty, nežli je snížení uvedené v bodu D, umožňuje zohlednit poskytnutou spolupráci „poté, kdy Komise provedla šetření na základě

rozhodnutí u podniků tvořících ‚kartel‘. Proto okolnost, že žádost o informace byla zaslána SGL na základě čl. 11 odst. 1 nařízení č. 17, nemůže být určující pro snížení významu spolupráce poskytnuté podnikem na základě bodu D odst. 2 první odrážky sdělení o spolupráci tím méně, že taková žádost je aktem méně omezujícím nežli šetření prováděné na základě rozhodnutí.

411 Z toho vyplývá, že Komise zneužala význam spolupráce poskytnuté v této souvislosti SGL.

412 Pokud Komise vytýká SGL, že jí poskytla neúplnou odpověď na otázku, které podniky SGL informovala o blížícím se šetření Komise v červnu 1997, je pravdou, že dopisem ze dne 30. července 1997 SGL omezila své přiznání na VAW a další podnik, aniž by uvedla, že rovněž informovala UCAR. Nicméně sama Komise zdůraznila, že upozornění SGL zvyšuje závažnost protiprávního jednání, které vedlo k uložení pokuty, jejíž odrazující účinek byl významnější než obvykle, a odůvodňovalo to, že bylo považováno za přitěžující okolnost, jelikož toto jednání SGL vytvořilo nezbytné podmínky k zachování činnosti kartelu a prodloužení jeho nepříznivých účinků. Jeví se tedy, že SGL nemusela Komisi informovat o tom, že upozornila jiné podniky. Tyto informace totiž mohly zpřísnit sankci, kterou Komise hodlala SGL uložit. Komise tedy rovněž v tomto bodě zneužala jednání SGL tím, že jí vytkla, že poskytla neúplnou odpověď.“

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

11 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek, pokud jde o bod 2 jeho výroku;

— uložil SGL Carbon náhradu nákladů řízení.

12 SLG Carbon navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

K žádosti o znovuotevření ústní části řízení

13 Dopisem došlým Soudnímu dvoru dne 24. února 2006 požádala SGL Carbon na základě článku 61 jednacího řádu Soudního dvora o znovuotevření ústní části řízení.

14 Na podporu uvedené žádosti SGL Carbon uplatňuje, že stanovisko generálního advokáta ze dne 19. ledna 2006 k projednávanému opravnému prostředku ne vždy správně reprodukuje skutková tvrzení účastnic řízení, jakož i zjištění Soudu. Obsahuje rovněž argumenty a domněnky, které účastníce řízení dosud ve svých spisech neuplatnily a které nebyly předmětem jednání. Toto stanovisko tedy nemůže představovat dostatečnou přípravu pro rozsudek, ale vyžaduje výjimečně dodatečná vyjádření předtím, než Soudní dvůr rozhodne s konečnou platností.

- 15 V tomto ohledu stačí připomenout, že statut Soudního dvora a jeho jednací řád nestanoví pro účastníky řízení možnost podat vyjádření v odpověď na stanovisko přednesené generálním advokátem (viz zejména usnesení ze dne 4. února 2000, *Emesa Sugar*, C-17/98, Recueil, s. I-665, bod 2).
- 16 Co se týče argumentace SGL Carbon, je třeba uvést, že Soudní dvůr může bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta nebo také na návrh účastníků řízení nařídít znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 61 svého jednacího řádu, jestliže má za to, že potřebuje další vysvětlení nebo že věc musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (viz zejména rozsudky ze dne 13. listopadu 2003, *Schilling a Fleck-Schilling*, C-209/01, Recueil, s. I-13389, bod 19 a ze dne 17. června 2004, *Recheio – Cash & Carry SA*, C-30/02, Sb. rozh., s. I-6051, bod 12).
- 17 V projednávaném případě má Soudní dvůr za to, že má k dispozici všechny poznatky, které potřebuje pro rozhodnutí o projednávaném opravném prostředku.
- 18 Není proto namístě nařídít znovuotevření ústní části řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 19 Komise uplatňuje, že se body 401 až 412 napadeného rozsudku týkají porušení práva Společenství, konkrétně článku 15 nařízení č. 17 ve spojení s jeho článkem 11, jakož i sdělení o spolupráci. Má za to, že se Soud dopustil nesprávného právního

posouzení při svém posouzení odpovědí poskytnutých SGL Carbon na žádosti Komise o informace, pokud jde o případné snížení výše pokuty. Napadený rozsudek krom toho byl v těchto bodech postižený vadou spočívající v nedostatku odůvodnění. Na podporu svých návrhových žádání Komise dělí svůj jediný důvod kasačního opravného prostředku na dvě části.

- 20 SGL Carbon má za to, že, podobně jako posouzení provedená Soudem, šla žádost o informace Komise ze dne 30. června 1997, jakož i první až pátá otázka a druhá odrážka sedmé otázky žádosti ze dne 31. března 1999, nad rámec pravomocí Komise v oblasti vyšetřování. Uvedené žádosti totiž byly v rozporu s právem neobviňovat sám sebe (*nemo tenetur se ipsum accusare*). V důsledku toho bylo na základě sdělení o spolupráci třeba snížit pokutu ještě alespoň o 8 %. V každém případě rozsudek Soudu není v tomto bodu postižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

První část: žádost o informace ze dne 31. března 1999

Argumentace účastnic řízení

- 21 Komise má za to, že napadený rozsudek je ve svých bodech 408 a 409 postižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, pokud jde o výklad článku 15 nařízení č. 17 ve spojení s jeho článkem 11, jakož i sdělení o spolupráci. Komise je totiž vždy oprávněna požadovat předložení dokumentů a taková žádost neporušuje práva obhajoby.

- 22 Komise zdůrazňuje, že se body, kterých se dovolává v žádosti o informace ze dne 31. března 1999, týkaly „předložení“ dokumentů, které byly v držení SGL Carbon a že se nejednalo o otázky směřující k získání „odpovědi“ od posledně uvedené. Za těchto podmínek nelze závěr Soudu, podle kterého mohla být určitými prvky uvedené žádosti SGL vedena k přiznání své účasti na protiprávním jednání, použít na žádosti směřující k získání existujících dokumentů.
- 23 Komise tvrdí, že žádost o existující dokumenty je vždy slučitelná s právy obhajoby, i když tyto dokumenty mohou sloužit k prokázání existence protisoutěžního jednání, jak to Soud výslovně zdůraznil v bodech 403, 406 a 407 napadeného rozsudku. Soud tedy nerespektoval judikaturu Soudního dvora a odporoval si svým vlastním závěrům.
- 24 Podle Komise měl Soud prokázat, v jakém rozsahu SGL Carbon skutečně vyhověla různým bodům žádosti o informace, které Soud výslovně zpochybnil, tím, že předložila v ní uvedené dokumenty. Z odpovědi tohoto podniku ze dne 8. června 1999 přitom vyplývá, že tomu tak nebylo. Naopak, SGL Carbon v řečené odpovědi uvedla, že nemá dokumenty požadovaného druhu.
- 25 Komise z toho dovozuje, že skutečnosti dotčené v žádosti o informace ze dne 31. března 1999 nemohou vést k významnějšímu snížení pokuty nežli je již přiznané snížení. Vzala totiž v úvahu okolnost, že se SGL Carbon, navzdory neexistenci požadovaných dokumentů, snažila přispět k objasnění skutkových okolností. Pro určení uvedeného snížení nebyly vzaty v úvahu pouze skutečnosti, které představovaly odpověď SGL Carbon na formální žádost o informace. Naopak, Komise vzala v úvahu informace, které šly nad rámec toho, co bylo požadováno na základě článku 11 nařízení č. 17, aby částku uložené pokuty snížila o 30 %.

- 26 Podle Komise však měl Soud nicméně v bodu 409 napadeného rozsudku neprávem za to, že SGL Carbon vyhověla žádosti o informace týkající se uvedených skutečností jako takových a že Komise nevezala toto přispění v úvahu.
- 27 Komise dodává, že napadený rozsudek je rovněž postižen vadou spočívající v nedostatku odůvodnění. Body 408 a 409 uvedeného rozsudku jsou totiž zjevně v rozporu s body 403, 406 a 407 téhož rozsudku, ve kterých Soud převzal kritéria uvedená v judikatuře Soudního dvora. Krom toho Soud neuvedl jak, jednak vzhledem ke znění odpovědi SGL Carbon ze dne 8. června 1999 a jednak sporného rozhodnutí, mohl dospět k závěru, že tento podnik při šetření přispěl, což nebylo Komisí vzato v úvahu.
- 28 SGL Carbon uvádí, že všechny skutečnosti uvedené v jejím memorandu ze dne 8. června 1999, jakož i jejích odpovědích na žádost o informace ze dne 30. června 1997, musí být považovány za přispění totožná se spoluprací, jelikož nelze činit rozdíl mezi výslovným přiznáním protiprávního jednání a skutkových okolností nebo předložením dokumentů prokazujících takové protiprávní jednání.
- 29 SGL Carbon uplatňuje, že první až pátá otázka, jakož i druhá odrážka sedmé otázky žádosti o informace ze dne 31. března 1999 neměly za cíl pouze donutit ji k přiznání protiprávního jednání, nýbrž ji měly krom toho pobízet ke sdělení důkazů prokazujících její vlastní protiprávní jednání. V souladu s judikaturou Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva přitom nemohla být k odpovědi na tyto otázky nucena. Za těchto podmínek musí být skutečnost, že spontánně předala požadované informace a důkazy, považována za přispění odůvodňující snížení pokuty.

- 30 Podpůrně, tedy v případě, že by Soudní dvůr nepřipustil existenci neomezeného práva nevypovídat, má SGL Carbon za to, že rozsudek Soudu není v rozporu s judikaturou Soudního dvora v této oblasti. Podnik totiž nemůže být povinen poskytnout odpovědi spočívající v přiznání existence protiprávního jednání, jehož existenci musí prokázat Komise. Ve smyslu této judikatury je rozsudek Soudu opodstatněný, jelikož tento soud za skutečnost vedoucí ke snížení pokuty na základě přezkumu požadovaného s ohledem na hmotněprávní pravidla, považoval skutečnost, že SGL Carbon odpověděla na žádost o informace ze dne 31. března 1999 nad rámec toho, co byla povinna učinit.
- 31 SGL Carbon uzavírá, že pokud vyšetřovaný podnik předloží – aniž by k tomu byl povinen – přesvědčivé dokumenty ve zkoumané oblasti, jedná se, ve smyslu sdělení o spolupráci, o iniciativu, která musí být jako taková uznána, jak Soud správně rozhodl v bodu 409 napadeného rozsudku. Soud totiž právem zjistil, že posouzení spolupráce spočívá v identifikaci věcné přidané hodnoty poskytnuté spontánně.
- 32 SGL Carbon krom toho upřesňuje, že je v této souvislosti málo významné, zda existovala předchozí žádost o informace. Je totiž namístě se dotazovat, zda a v jakém rozsahu měly být předložené písemnosti odhaleny, či nikoliv. Pokud tomu tak nebylo, mohla být i odpověď na žádost o informace spontánní, a tedy relevantní z hlediska spolupráce dotyčného podniku.

Závěry Soudního dvora

- 33 První část důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě vznáší otázku, zda SGL Carbon byla povinna poskytnout všechny dokumenty požadované Komisí v její žádosti o informace ze dne 31. března 1999, a v důsledku toho otázka, zda jsou závěry Soudu ohledně této otázky v bodech 408 a 409 napadeného rozsudku, v souladu s právem.

34 V důsledku toho je třeba určit, zda odpověď poskytnutá SGL Carbon na tuto žádost Komise, byla dobrovolnou spoluprací nebo splněním povinnosti.

35 Pokud jde o obsah výše uvedené žádosti, je namístě uvést, že Komise požadovala mimo jiné dokumenty týkající se předmětu a průběhu setkání, kterých se SGL Carbon účastnila, jakož i písemnosti týkající se výsledků nebo závěrů těchto setkání. Tyto dokumenty byly Komisí popsány jako kopie pozvánek, programů, seznamů účastníků, ručně psaných poznámek, přípravných dokumentů a prováděcích dokumentů týkajících se zvýšení ceny.

36 Soud v bodu 408 napadeného rozsudku rozhodl, že pokud jde o právo podniku odmítnout předložení dokumentů, které by mohly představovat uznání protiprávního jednání, „stejně zjištění platí, pokud jde o žádosti směřující k získání zápisů z uvedených setkání, pracovních a přípravných dokumentů, které se jich týkají, ručně psaných poznámek s nimi souvisejících, poznámek a závěrů vztahujících se k těmto setkáním, plánovacích a diskusních dokumentů, jakož i návrhů na provádění zvýšení cen uskutečněných v letech 1992 až 1998“.

37 Soud měl v bodu 409 napadeného rozsudku v tomto ohledu za to, že SGL Carbon „nebyla [...] povinna odpovídat na tento typ otázek“. Měl tedy za to, že jelikož Komise nemohla SGL nutit, aby předložila požadované písemnosti, musí být odpověď poskytnutá podnikem považována za „dobrovolnou spolupráci“.

38 Tyto závěry Soudu jsou postiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

- 39 Nejprve je třeba připomenout, že v souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení č. 17 Komise může při výkonu svých povinností uložených jí v této oblasti, vyžadovat všechny potřebné informace od vlád a příslušných orgánů členských států, jakož i od podniků a sdružení podniků. Podle odstavce 4 uvedeného článku poskytnou požadované informace majitelé podniků nebo jejich zástupci a v případě právnických osob, společností nebo sdružení bez právní subjektivity osoby oprávněné je zastupovat podle právních předpisů nebo stanov.
- 40 Pokud jde o pravomoci Komise k formulování takových žádostí, je třeba připomenout, že v bodu 27 výše uvedeného rozsudku *Orkem v. Komise* Soudní dvůr zdůraznil, že nařízení č. 17 nepřiznává podniku, který je předmětem vyšetřovacího opatření podle uvedeného nařízení, žádné právo vyhýbat se výkonu takového opatření a že dotyčný podnik naopak podléhá povinnosti aktivní spolupráce, která s sebou nese povinnost poskytnout Komisi všechny informace týkající se předmětu šetření.
- 41 Pokud jde o otázku, zda se tato povinnost použije rovněž na žádosti o informace, které mohou být použity proti podniku, který je poskytl, k prokázání existence protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže, Soudní dvůr v bodu 34 uvedeného rozsudku, rozhodl, že za účelem zachování užitečného účinku čl. 11 odst. 2 a 5 nařízení č. 17 má proto Komise právo ukládat tomuto podniku, aby poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutkových okolností, které mu mohou být známy a aby jí podle potřeby předal dokumenty s nimi související, které má v držení, i když mohou proti němu nebo jinému podniku sloužit k prokázání existence protisoutěžního jednání.
- 42 Naopak, zcela jiná je situace, kdy Komise usiluje o získání odpovědí od vyšetřovaného podniku, kterými by byl veden k připuštění existence protiprávního jednání, které má být prokázáno Komisí (viz výše uvedený rozsudek *Orkem v. Komise*, bod 35).

- 43 Je namístě dodat, že Soudní dvůr v bodech 274 až 276 výše uvedeného rozsudku *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise* uvedl, že po výše uvedeném rozsudku *Orkem v. Komise*, došlo v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, kterou musí soud Společenství vzít v úvahu při jeho výkladu základních práv, k novému vývoji. Soudní dvůr nicméně v tomto ohledu uvedl, že tento vývoj nemůže zpochybnit zásadní úvahu uvedenou v uvedeném rozsudku *Orkem v. Komise*.
- 44 Z této judikatury nevyplývá, že by vyšetřovací pravomoci Komise byly omezeny, pokud jde o předložení dokumentů, které jsou v držení vyšetřovaného podniku. Z toho vyplývá, že dotýčný podnik musí, pokud jej Komise o ně požádá, poskytnout uvedené dokumenty, které se týkají předmětu šetření, i když tyto písemnosti mohou být Komisí použity k prokázání existence protiprávního jednání.
- 45 Je rovněž třeba připomenout, že sám Soud v bodu 405 napadeného rozsudku výslovně odkázal na zásady uvedené ve výše uvedeném rozsudku *Orkem v. Komise*, jakož i na skutečnost, že Soudní dvůr neprovedl obrat ve své judikatuře v této oblasti.
- 46 Soud měl nicméně v návaznosti na své uvažování za to, že žádost Komise o informace ze dne 31. března 1999 mohla vést SGL Karbon k přiznání své účasti na protiprávních jednáních porušujících pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže.
- 47 Tyto závěry Soudu však nerespektují dosah článku 11 nařízení č. 17 tak, jak je vykládán Soudním dvorem, a tedy oslabují zásadu spolupráce, která pro vyšetřované podniky vyplývá.

- 48 Tato povinnost spolupráce totiž neumožňuje podniku, aby se vyhýbal žádostem o předložení dokumentů z důvodu, že pokud by jim vyhověl, byl by nucen svědčit proti sobě samému.
- 49 Krom toho, jak správně uvádí generální advokát v bodu 67 svého stanoviska, jestliže je zřejmé, že práva obhajoby musí být dodržena, dotyčný podnik ještě může, buď v průběhu správního řízení nebo v průběhu řízení před soudy Společenství, tvrdit, že předložené dokumenty mají jiný smysl, nežli ten, který jim přikládá Komise.
- 50 Soud se tedy dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že podmínky pro snížení pokuty podle sdělení o spolupráci byly splněny.
- 51 První část důvodu kasačního opravného prostředku je proto opodstatněná.

Druhá část: žádost o informace ze dne 30. června 1997

Argumentace účastnic řízení

- 52 Komise tvrdí, že bod 412 napadeného rozsudku je postižený několika vadami spočívajícími v nesprávném právním posouzení. Soud totiž připsal Komisi názor, který nezastávala a nezkoumal argumenty, které rozvinula ve svém vyjádření, což představuje nedostatek odůvodnění.

- 53 Komise zdůrazňuje, že nikdy netvrdila, že omezila úlevu přiznanou SGL Carbon za její spolupráci z tohoto důvodu, že tento podnik neuvedl všechny podniky, které upozornil na blížící se kontrolu. Komise naopak nezvýšila snížení pokuty, protože měla za to, že ve skutečnosti poskytnutá odpověď SGL Carbon nešla nad rámec její povinnosti spolupracovat v souladu s článkem 11 nařízení č. 17.
- 54 Komise tvrdí, že otázka, kterou položila, nešla nad rámec jejích vyšetřovacích pravomocí a poskytnutá odpověď tedy nešla nad rámec toho, co bylo požadováno podle článku 11 nařízení č. 17. V důsledku toho nebyl důvod snížit pokutu z titulu sdělení o spolupráci. Navíc, skutečnost, že odpověď SGL Carbon byla neúplná a chybná, představovala dodatečný důvod pro nepřiznání snížení pokuty na základě uvedeného sdělení.
- 55 Podle názoru Komise Soud navíc neodpověděl na podpůrný argument, podle kterého SGL Carbon opominula ve své odpovědi na žádost o informace ze dne 30. června 1997 uvést nejvýznamnější skutečnosti, které vedly ke zvýšení pokuty z důvodu existence přitěžující okolnosti. Jak to Soud sám uznal, pouze efektivní přispění k vyšetřování Komise mohou vést ke snížení pokuty.
- 56 Komise rovněž uvádí, že snížení za „omluvitelné nepřispění“ by bylo, pokud by je Soud zamýšlel, v každém případě neslučitelné s článkem 15 nařízení č. 17 a se sdělením o spolupráci. Podle zásad, které upravují použití těchto ustanovení, je totiž snížení odůvodněno pouze tehdy, pokud jednání podniku umožnilo Komisi konstatovat existenci protiprávního jednání s méně obtížemi a případně toto protiprávní jednání ukončit.

- 57 Komise tvrdí, že pokud měl Soud za to, že odpověď skutečně poskytnutá SGL Carbon, tedy že upozornila jiný podnik na blížící se šetření, musela vést ke snížení pokuty, dopustil se porušení článku 15 nařízení č. 17 ve spojení s jeho článkem 11 a sdělení o spolupráci. Komise totiž není povinna přiznat snížení pokuty pouze z důvodu, že podnik vyhověl žádosti o informace, pokud tato žádost respektuje meze stanovené judikaturou Soudního dvora. Tak tomu však v projednávané věci bylo, protože žádost ze dne 30. června 1997 směřovala k získání informací týkajících se skutkových okolností a nevedla SGL Carbon k připuštění existence protiprávního jednání.
- 58 Komise uznává, že skutečnost, že došlo k upozornění jiného podniku, nezakládá porušení článku 81 ES, a uvádí, že Soud sám rozhodl, že takové upozornění nepředstavuje porušení tohoto ustanovení. Soud měl nicméně za to, že dotčené informace mohly zpřísnit sankci, kterou Komise uložila SGL Carbon. V bodu 412 napadeného rozsudku z toho dovedil, že tento podnik nemusel informovat Komisi o tom, že upozornil jiné podniky na blížící se šetření. Soud však tímto nerespektoval smysl judikatury v této oblasti.
- 59 Pro Komisi je určující otázkou, zda požadovaná odpověď sama o sobě předjímá závěr, že došlo k protiprávnímu jednání, takže se podnik vystavuje sankci pouze na základě této odpovědi. Skutečnost, že upozornil jiný hospodářský subjekt na blížící se šetření, sama o sobě nevystavuje podnik výtce protiprávního jednání nebo sankcím. Okolnost uvedená Soudem, že Komise považovala toto upozornění za přitěžující okolnost, na tom nic nemění. Aby Komise mohla dospět k tomuto závěru, musela totiž nejprve prokázat porušení a informace týkající se upozornění nemůže takový důkaz nahrazovat.

- 60 Komise krom toho tvrdí, že skutečnost, že shledala přítěžující okolnost, nespadá do zjištění skutečností zakládajících protiprávní jednání, ale do výkonu její posuzovací pravomoci při stanovování výše pokuty. Krom toho okolnost, že poskytnutá informace mohla přispět k prokázání porušení jakožto skutkový poznatek, je nerelevantní.
- 61 Komise uzavírá, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že odpověď poskytnutá SGL Carbon, podle které upozornila jiný podnik na blížící se šetření, musela vést ke snížení pokuty. Tento výklad je v rozporu s článkem 15 nařízení č. 17 ve spojení s jeho článkem 11 a se sdělením o spolupráci. Krom toho je napadený rozsudek v tomto bodě vnitřně rozporný, stejně jako je vnitřně rozporný, pokud jde o předložení již existujících dokumentů. Opíraje se totiž o judikaturu Soudního dvora, Soud připomněl v bodech 402 až 406 napadeného rozsudku relevantní kritéria, ale nepoužil je.
- 62 SGL Carbon má za to, že Soud v bodu 412 napadeného rozsudku správně rozhodl, že žádost Komise o informace ze dne 30. června 1997 nebyla legitimní. SGL Carbon totiž spontánně připustila, že upozornila některé podniky na blížící se šetření a Komise musela vzít toto přiznání v úvahu v rámci posouzení spolupráce.
- 63 Tento podnik tvrdí, že argumentace Komise musí být odmítnuta jako nepřipustná, jelikož ani Komise ani Soud nekonstatovaly existenci dohody za účelem zničení dokumentů. Komise v rámci kasačního opravného prostředku nemůže předkládat nové skutkové okolnosti.
- 64 SGL Carbon uplatňuje, že uvedená žádost o informace neměla právní základ, jelikož upozornění ostatních podniků nenáleží mezi protisoutěžní jednání zakázaná článkem 81 ES. Práva, která článek 11 nařízení č. 17 přiznává Komisi, jí totiž

neopravňují pokládat otázky ohledně skutkových okolností neuvedených v tomto ustanovení. Nicméně i kdyby tato upozornění mohla představovat přitěžující okolnosti, musí být skutečnost, že byla přiznána, kvalifikována jako „prvek spolupráce“.

- 65 SGL Carbon má za to, že Soud v každém případě správně určil, že nemusela sdělovat Komisi, že upozornila ostatní podniky na blížící se šetření.

— Závěry Soudního dvora

- 66 Úvodem je třeba připomenout, že Komise ve své žádosti o informace ze dne 30. června 1997 požadovala po SGL Carbon, aby jí, kromě jiného, sdělila jména podniků z odvětví průmyslu grafitových elektrod, které upozornila na možnost být předmětem vyšetřovacích opatření Komise.
- 67 Je třeba poznamenat, že Soud v bodu 412 napadeného rozsudku uvedl, že tento podnik nebyl povinen Komisi v návaznosti na uvedenou žádost informovat o tom, že upozornil ostatní podniky a že Komise nemohla nutit SGL Carbon, aby jí odpověděl. Soud ve stejném bodu napadeného rozsudku dospěl k závěru, že Komise zneužala jednání SGL Carbon tím, že jí vytkla, že poskytla neúplnou odpověď.
- 68 Za účelem posouzení opodstatněnosti tohoto uvažování Soudu je namístě připomenout, že z nedávné judikatury Soudního dvora vyplývá, že snížení na základě sdělení o spolupráci může být odůvodněné pouze tehdy, pokud poskytnuté informace a, obecněji, jednání dotčeného podniku mohou být považovány v tomto

ohledu za prokazující skutečnou spolupráci z jeho strany (viz rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 388 až 403, zejména bod 395).

- 69 Jak přitom uvedl generální advokát v bodu 78 svého stanoviska, ačkoliv SGL Carbon nebyla povinna odpovědět na otázku položenou Komisí, odpověděla na ní neúplně a chybně. Proto toto jednání SGL Carbon nemůže být považováno za prokazující skutečnou spolupráci ve smyslu výše uvedeného rozsudku Dansk Rørindustri a další v. Komise.
- 70 Soud se tedy dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že SGL Carbon z důvodu svého jednání splňovala podmínky pro případně snížení pokuty na základě sdělení o spolupráci. Bod 412 napadeného rozsudku Soudu je proto rovněž postižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Z toho vyplývá, že druhá část důvodu kasačního opravného prostředku je opodstatněná.

K důsledkům zrušení napadeného rozsudku

- 71 V souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora, Soudní dvůr zruší rozhodnutí Soudu, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Soudní dvůr pak může buď vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to stav soudního řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Soudu k rozhodnutí.
- 72 Soudní dvůr má za to, že v projednávané věci jsou splněny podmínky pro to, aby mohl vydat konečné rozhodnutí.

- 73 Je třeba připomenout, že Soud přiznal SGL Carbon dodatečné snížení ve výši 10 % na základě první a druhé odrážky bodu D odst. 2 sdělení o spolupráci, ale poté toto snížení snížil na 8 % z důvodu jednání uvedeného podniku. Toto snížení o 8 % mělo zohlednit odpovědi SGL Carbon na otázku položenou Komisí, která byla považována za jdoucí nad rámec pravomoci Komise, přičemž tyto odpovědi byly Soudem kvalifikovány jako jednání spadající do působnosti sdělení o spolupráci.
- 74 Jak přitom uvedl generální advokát v bodech 69 a 82 svého stanoviska, pouze malá část otázek položených Komisí, a sice ty, které se týkaly předmětu a výsledků setkání SGL Carbon s jinými podniky, překračovala rámec toho, k čemu Komise mohla nutit tento podnik odpovědět.
- 75 Soudní dvůr uvádí, že se tato část rovnala jedné pětině informací požadovaných Komisí.
- 76 Za těchto podmínek má Soudní dvůr za to, že celkové dodatečné snížení ve výši 4 %, navíc k 30 % snížení přiznanému Komisí, je odůvodněné.
- 77 Je tedy třeba stanovit pokutu na 75,7 milionů eur.

K nákladům řízení

78 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu, je-li opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydává sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhoduje Soudní dvůr i o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce téhož řádu, jenž se na řízení o opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise náhradu nákladů řízení od SGL Carbon požadovala a SGL Carbon neměla v zásadě ve věci úspěch, je namísto posledně uvedené uložít náhradu nákladů řízení v tomto stupni.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Bod 2 první odrážka výroku rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01) se zrušuje.**
- 2) **Výše pokuty uložené společnosti SGL Carbon AG článkem 3 rozhodnutí Komise 2002/271/ES ze dne 18. července 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP – Věc COMP/E-1/36.490 – Grafitové elektrody, se stanoví na 75,7 milionů eur.**
- 3) **SGL Carbon se ukládá náhrada nákladů v tomto stupni řízení.**

Podpisy.